

Arrest

nr. 236 098 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de beschikking van 27 februari 2020 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 januari 2019 en op 26 juni 2019.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juli 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Gaza-stad, op 16 april 2003. U bent een moslim van Palestijnse origine.

U woonde uw hele leven in uw ouderlijk huis in het vluchtelingenkamp al Shati. In uw school werd er les gegeven in twee shiften. U ging naar school in de namiddag. In uw vrije tijd speelde u voetbal op straat. Twee keer per week ging u naar de voetbaltraining.

Tijdens de oorlog in 2014 moest u samen met uw familie uw woning voor een korte periode verlaten. Uw oom, een ambtenaar bij de voormalige autoriteiten, werd gewaarschuwd door de Israëlieten dat jullie wijk gebombardeerd zou worden omdat er leiders van Hamas woonden. Jullie verlieten vervolgens de wijk en keerden na de bombardementen terug. Uw oom werd gearresteerd door de veiligheidsdiensten van Hamas daar ze hem verdachten de informatie over de woonplaats van de Hamas-leiders te hebben doorgegeven. Bijgevolg werd de hele familie onder druk gezet omdat ze dachten dat uw oom of een ander familielid een informant was van Israël. Nadat Hamas 2 checkpoints in uw straat installeerde konden jullie geen meer voetbal spelen. Ook het feit dat u altijd vragen werden gesteld, zoals waar u naartoe ging en van waar u kwam, maakte het u moeilijk om te voetballen op straat.

Aangezien u een talentvolle voetballer was, kreeg u op een gegeven moment een beurs om deel te nemen aan een voetbaltornooi in het buitenland. In 2016 reisde u samen met de voetbalploeg naar Noorwegen, Zweden en Denemarken om er deel te nemen aan een voetbaltornooi. In 2017 reisde u andermaal naar Noorwegen en Zweden voor een voetbaltornooi. Beiden keren werden de kosten van uw reis door UNRWA gedekt. U keerde na uw buitenlandse reizen telkens terug naar Gaza.

Midden februari 2018 werd u op terugweg van de voetbaltraining aangesproken door 3 of 4 mannen. Ze gaven u complimentjes over uw fysiek. Een tweetal weken later, ongeveer begin maart, werd u op terugweg naar huis opnieuw aangesproken door een aantal mannen. U weet niet of het dezelfde mannen waren die u twee weken eerder aanspraken. Ze gaven u opnieuw complimenten over uw fysiek en zeiden dat ze u zouden trainen en nog sterker zouden maken zodat u deel zou kunnen nemen aan de ouda-betogingen. U weigerde en zei dat u geïnteresseerd was in uw studies en uw sport en dat u graag wil verder studeren. De mannen waren boos en gingen weg. U bracht uw vader telkens u door deze mannen werd aangesproken op de hoogte van hetgeen zich had voorgedaan.

Rond april 2018 werd u een derde keer aangesproken op terugweg van de voetbaltraining naar huis. De toon van het gesprek was dit keer anders. U werd bedreigd. Na de derde benadering hoorde of zag u de leden van al-Qassam niet meer. Opnieuw lichtte u uw vader in. U vernam toen dat hij die dag eveneens werd aangesproken door leden van al-Qassam. De details van dit contact kent u niet. Hij vertelde u eveneens hij voorheen ook reeds werd aangesproken door leden van Hamas die wilden dat u met hen zou deelnemen aan de Ouda-betogingen. Uw vader zou hen hebben meegedeeld u met rust te laten en u aan de examens te laten deelnemen.

Uw vader werd in april nogmaals aangesproken door leden van Hamas. Dit keer reageerde hij anders. Hij zei dat u met hen zou samenwerken maar dat ze even moesten wachten tot uw examens afgelopen waren. In zijn gedachte had hij echter het idee u naar Europa laten vertrekken.

Uw examenperiode liep tot begin mei. Nadien had u een maand lang intensieve trainingen ter voorbereiding van het voetbaltornooi in Parijs. Tot begin juni bleef u telkens 5 nachten slapen in een verblijfplaats van de voetbalploeg, waarna u twee dagen in uw ouderlijke woonst verbleef. Na de training keerde u terug naar uw ouderlijke woonst waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Gaza.

U verliet Gaza op 24 juni 2018. U reisde samen met uw voetbalploeg via de grensovergang Eres naar Jordanië, waar u 10 dagen in een hotel verbleef. Vervolgens reisde u per vliegtuig verder naar Parijs, waar u deelnam aan een voetbaltornooi. Een week later kwam een vriend van uw vader u zonder medeweten van de coach ophalen aan het hotel. Hij bracht u naar Brussel, waar u op werd opgewacht

door uw neef D(...), Y(...) R A (O.V. X). U kwam op 11 juli 2018 aan in België en diende er op 19 juli 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legde u uw originele UNWRA kaart voor. Verder legt u kopieën voor van: de eerste pagina van uw paspoort, uw geboorteakte, de identiteitskaart van uw vader, een bewijs van deelname aan het voetbaltornooi in Parijs, uw puntenlijst en van een attest van tewerkstelling van uw oom bij Fatah.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo legt u een registratiekaart van UNRWA neer van u en uw familie en verklaart u dat zowel u als uw broers en zussen naar UNRWA – scholen gingen (CGVS I, p. 7, 8 en CGVS II, p. 7, 8). Verder gaf u aan dat uw familie tot op heden voedselhulp krijgt van UNRWA (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p.13), dat UNRWA een vergoeding gaf om de schade die uw ouderlijke woonst tijdens de oorlog van 2014 opliep te herstellen (CGVS I, p.14 en CGVS II, p.11, 12) en dat UNRWA, zowel in 2016 als in 2017, instond voor de kosten van uw deelname aan een internationaal voetbaltornooi (CGVS I, p.9 en CGVS II, p. 14)

Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede **“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”**. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook vreest geslagen, gerekruteerd en uiteindelijk zelfs vermoord te worden door leden van Al-Qassam, de gewapende vleugel van Hamas (CGVS I, p. 11). Dit omdat u weigerde deel te nemen aan de Ouda-betogingen. U bent er echter niet in geslaagd deze vrees aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat uw zogenaamde problemen met al-Qassam niet de directe aanleiding waren voor uw vertrek uit Gaza. Reeds voor uw zogenaamde problemen in Gaza stond namelijk al vast dat u Gaza zou verlaten na afleggen van uw examens om, net zoals in 2016 en 2017, deel te nemen aan een voetbaltornooi in Europa (CGVS I, p. 9).

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat u doorheen uw opeenvolgende gehoren bij de DVZ en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) frappant tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw zogenaamde problemen in Gaza. Tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u uw vrienden afraaide om deel te nemen aan de Ouda-betogingen. U verklaard verder dat de broer van één van uw vrienden lid is van al-Qassam en ermee dreigde u te verplichten om deel te nemen aan de betogingen als u niet zou stoppen met uw ontradingspogingen (zie vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 5). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS repte u echter met geen woord over voornoemde bedreiging. Meer zelfs, u stelt dat u geen weet heeft van vrienden die deel zouden hebben genomen aan de Ouda-betogingen (CGVS I, p. 16). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hieromtrent, stelt u dat andere spelers voor aanvang van de betogingen ook werden aangesproken door ‘die mannen’ om deel te nemen aan de betogingen, maar dat u hen dat afraaide (CGVS I, p. 16). Buiten het feit dat ze u vervolgens negeerden, zou u echter geen problemen hebben gekend naar aanleiding van uw ontradingspoging (CGVS I, p. 16). U wederom geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de bedreiging vanwege een broer van één van uw vrienden, antwoordt u: “ Volgens mij heb ik dat niet gezegd, ze hebben veel vragen gesteld en het interview was heel snel, ik voelde me alsof ik onder druk werd gezet” (CGVS I, p. 16). Voornoemde biedt echter geen verschuiving voor de vastgestelde duidelijke tegenstrijdigheid. Het CGVS is er zich van bewust dat de verklaringen bij DVZ een samenvatting van het relaas betreffen en dat niet alle details in het verslag worden opgenomen. Dat het vluchtrelaas bij de DVZ in zijn geheel afwijkt van het vluchtrelaas dat u bij het CGVS aanhaalt, valt echter niet te begrijpen. Bovendien gaf u bij aanvang van uw eerste gehoor bij het CGVS aan dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ geen details, maar wel de hoofdpunten met betrekking tot uw problemen in Gaza kon vertellen (CGVS I, p. 4). Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat u tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen plots beweerde dat u niet weet of de andere spelers van uw club ooit werden benaderd door leden van al-Qassam (CGVS II, p. 19). Voornoemde doet wederom ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat u doorheen uw opeenvolgende gehoren bij het CGVS vage en incoherente verklaringen aflegde.

Zo beweertde u dat u tot driemaal toe werd aangesproken door leden van Al-Qassam op de terugweg van de training naar uw woonst. U weet enkel te vertellen dat dit telkens plaatsvond op de terugweg van uw voetbalclub naar uw ouderlijke woonst (CGVS II, p.16, 17) en dat ze u de eerste keer complimentjes gaven over uw lichaam en uw fysiek (CGVS I, p.11, 14 en CGVS II, p.16), dat ze u de tweede keer wederom complimentjes gaven en voorstelden om u te trainen voor de ouda-betogingen, waarop u hun aanbod vriendelijk afwees en aangaf dat u zich op uw sport en uw studies wilde concentreren (CGVS I, p. 11, 15 en CGVS II, p.16) en dat ze er de derde keer mee dreigden u te verplichten om aan de betogingen deel te nemen als u het niet vrijwillig zou doen (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 17). Verder weet u niet wie de mannen waren en zelfs niet hoe ze eruit zagen (CGVS II, p. 17). Waar u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS aangaf dat u de tweede keer wel op hun uiterlijk lette en voorts spontaan aangaf dat u de tweede keer en de derde keer door dezelfde mannen werd aangesproken (CGVS I, p. 14), stelde u tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS dat u er geen idee van heeft of het om dezelfde mannen ging en dat u geen aandacht schonk aan hen (CGVS II, p.17). Voorts verklaarde u in eerste instantie dat u uw vader pas na uw derde ontmoeting met al-Qassam inlichtte over voornoemde incidenten (CGVS I, p. 11, 15, 16). Bij uw tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw vader na iedere ontmoeting met de leden van al-Qassam onmiddellijk op de hoogte bracht (CGVS II, p. 16, 17).

Zoals hierboven werd aangetoond stapelen de tegenstrijdigheden omtrent uw zogenaamde problemen met al-Qassam zich doorheen uw opeenvolgende gehoren bij het CGVS op, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas vanzelfsprekend ondermijnt.

Ook wat betreft de ontmoetingen tussen al-Qassam en uw vader legt u vage en weinig doorleefde verklaringen af, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas wederom niet ten goede komt. U weet enkel dat uw vader tweemaal werd benaderd door leden van al-Qassam en dat de laatste keer plaatsvond midden april 2018 (CGVS I, p. en CGVS II, p. 17, 18). Wanneer uw vader voor het eerst benaderd werd door de leden van al-Qassam weet u niet (CGVS II, p. 17, 18). Voorts heeft u er evenmin een idee van waar en in welke context dat gebeurde (CGVS II, p. 18).

Dient daarenboven vastgesteld te worden dat uzelf na de derde ontmoeting met al-Qassam in april nooit meer persoonlijk werd benaderd door hun (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 17). U beweert dat uw vader met hen overeenkwam dat ze u met rust zouden laten tot na afloop van uw examens. Na afloop van uw examens werd u echter evenmin benaderd door de leden van al-Qassam. Hoewel u in eerste instantie doet uitschijnen dat u de mannen na afloop van uw examens niet meer zag omdat u in die periode intensieve trainingen had en omdat u op voetbalkamp ging en niet meer thuis sliep (CGVS I, p. 15), dient vastgesteld te worden dat u tijdens het voetbalkamp, dat zogenaamd van begin mei tot begin juni plaatsvond, nog steeds 2 dagen per week in uw ouderlijke woonst verbleef (CGVS II, p. 18) en dat u na het voetbalkamp afwisselend bij uw ouders en bij vrienden verbleef tot uw vertrek uit Gaza op 24 juni 2018 (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 19). Indien de leden van al-Qassam er daadwerkelijk op uit waren om u te mobiliseren voor een deelname aan de Ouda betogingen, kan worden verwacht dat ze u in de periode na uw examens nog hadden opgezocht en dat ze minstens bij uw vader naar u zouden zijn komen informeren. Het feit dat u niet vaak thuis verbleef, kan geenszins een verklaring bieden voor het feit dat al-Qassem ook na de examens niet meer naar u kwam zoeken of vragen indien zij u daadwerkelijk zouden hebben willen recruteren voor deelname aan de Ouda-betogingen. Ze hadden er namelijk ruim de tijd en de mogelijkheid voor. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw vader, die om problemen met Hamas te vermijden aan hen beloofde dat hij u na de examens naar hen zou sturen (CGVS I, p. 11), er klaarblijkelijk geen graten in zag u nog tot aan uw vertrek regelmatig thuis te laten blijven met het risico dat al-Qassam u daar zou komen opzoeken (CGVS II, p. 18, 19). Indien er daadwerkelijk een risico bestond dat u door al-Qassam zou worden gerecruteerd kan immers logischerwijs verondersteld worden dat uw vader er alles aan zou doen om te vermijden dat zij u zouden kunnen vinden.

Voorts is het ook zeer opmerkelijk dat uw vader ook na de tweede benadering door al-Qassam midden april naar uw weten niet meer werd benaderd (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 18). Dit is wederom onverenigbaar met uw bewering dat u bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk gevisieerd zal worden door al-Qassam. Uw verklaring dat er waarschijnlijk wel iets gebeurd is, maar dat uw vader u er niet van op de hoogte bracht omdat u zich moet concentreren op uw sport en uw studies, betreft een loze bewering, louter gebaseerd op vermoedens van uwentwege. Dat u niet meer werd gezocht en er zelfs niet meer naar u werd gevraagd, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met en voorgehouden vrees voor Hamas.

Ten slotte is het op zijn minst gezegd opmerkelijk dat niemand van uw broers ooit werd benaderd door leden van al-Qassam. In eerste instantie verklaarde u dat dit niet gebeurde omdat ze nog jong zijn (CGVS I, p. 17). U vervolgens gevraagd of uw oudere broers S.(..) en M.(..) dan wel benaderd werden, stelt u dan weer dat dit niet gebeurde omdat ze ouder zijn dan u en omdat ze getrouwd zijn (CGVS I, p.17). Deze verklaring houdt echter geen steek aangezien u eerder aangaf dat M.(..) niet getrouwd is (CGVS I, p. 7). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat ze M.(..) niet hebben benaderd omdat hij al werkt en niet meer zo jong is (CGVS I, p. 17). Blijkt evenwel dat uw broer slechts 21 jaar is (CGVS I, p. 17), hetgeen bezwaarlijk als 'niet meer zo jong' geclassificeerd kan worden. De vaststelling dat met name uw broer M.(..), die als voetballer van de olympische ploeg van Palestina (CGVS II, p. 8) een gelijkaardig profiel heeft als u, zonder problemen in Gaza kan blijven doet andermaal afbreuk aan uw claim dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza een vrees dient te koesteren vanwege de leden van al-Qassam.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw beweerde vrees voor al-Qassam. Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het

UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in

elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg aantonen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. In casu blijkt namelijk dat uw ouderlijke woonst eigendom is van uw familie. Uw vader en zijn broers bouwden een woning van meerdere verdiepingen en deze werd in verschillende appartementen onderverdeeld. U met uw gezin verbleef in een van de appartementen (CGVS I, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat dit appartement naar behoren is. Jullie appartement bestaat, net als de overige appartementen, uit drie slaapkamers, een living, een keuken, twee badkamers en een dak van cement (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 10). De overige appartementen in het gebouw behoren toe aan uw broers S.(...), aan uw grootvader en uw ooms R.(...) en F.(...) langs vaderskant (CGVS I, p.6, 8 en CGVS II, p.10). De schade die de woning opliep tijdens de oorlog in 2014, werd hersteld met een vergoeding van UNRWA (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 11). Uw familie kon er zelfs een bijkomende verdieping mee bouwen, waar uw ouders, uw broers M.(...), I.(...) en M.(...) B.(...) en uw zus L.(...) momenteel wonen (CGVS II, p. 7, 12). Het appartement van uw broer S.(...) zou nog steeds barsten vertonen, maar deze brengen volgens uw verklaringen geen veiligheidsrisico's met zich mee (CGVS II, p. 12). In verband met de toegang tot water en elektriciteit haalde u de algemene omstandigheden in de Gazastrook aan (CGVS II, p. 12). Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat jullie het tekort aan elektriciteit opvingen door het gebruik van kaarsen en oplaadbare batterijen. Wat betreft de toegang tot (drinkbaar) water, verklaarde u dat uw familie over een waterput en 2 waterreservoirs beschikt, één voor drinkbaar en één voor niet-drinkbaar water (CGVS II, p. 12). In geval dat de watertoevoer werd afgesloten, hetgeen soms gebeurde, kon u voor drinkbaar water steeds terecht bij uw familieleden in hetzelfde gebouw (CGVS II, p. 12). Voor niet-drinkbaar water haalde u water uit de zee (CGVS II, p. 12).

Voorts geeft u aan dat uw vader geen werk heeft en dat jullie afhankelijk zijn van de steun van UNRWA (CGVS I, p. 7). Blijkt wel dat uw vader, net zoals uw broer S.(...) en uw ooms langs vaders- en moederskant, soms gaat vissen. De vangst dient zowel voor verkoop als voor eigen gebruik (CGVS II, p. 9). Hoewel u aangeeft dat de financiële situatie van uw familie slecht is (CGVS I, p.11), dient vastgesteld te worden dat u en uw familie, indien nodig, steeds kunnen rekenen op financiële steun van uw ooms langs vaderskant, die beiden gepensioneerd (Fatah-)ambtenaren zijn maar nog steeds een loon ontvangen (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p.13), en van uw broer M.(...), die gemiddeld 700 shekel verdient per maand als voetballer (CGVS II, p. 8). U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat u en uw familie niet de middelen hebben om duur eten, nieuwe kleren en schoenen te kopen, maar dat jullie wel in jullie basisbehoeftes, zoals voeding, hygiëne en onderwijs, kunnen voorzien (CGVS II, p.13, 14).

Dient overigens vastgesteld te worden dat u zowel materiële, medische als financiële steun ontving van de club waarbij u voetbalde (CGVS II, p.14). Zo kreeg u soms een voetbaluitrusting van de club, werden jullie na winst van een wedstrijd meegenomen naar restaurants en ontvingen jullie soms kleine

financiële beloningen (CGVS II, p. 14). Verder verklaart u dat u uw hand tweemaal brak en dat de club instond voor de medische kosten (CGVS II, p. 14).

Ten slotte werd u gevraagd of er mensen met medische problemen zijn in uw familie. U geeft aan van niet (CGVS II, p. 14).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of**

terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd

door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een Palestijns paspoort, waarvan u een kopie van de eerste pagina voorlegt en waarvan u beweert dat het origineel nog steeds bij uw coach in Gaza is (CGVS II, p. 5), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium **"ernstige onveiligheid"** in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat

artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze voornoemde appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding in Gaza, uw registratie bij UNRWA en de identiteit van uw vader, elementen die in casu niet ter discussie staan. Wat het document omtrent uw deelname aan een voetbaltornooi in Frankrijk betreft, dient opgemerkt te worden dat het CGVS uw deelname aan dit tornooi niet in twijfel trekt. Dit document heeft echter evenmin betrekking op uw zogenaamde problemen in Gaza. Hetzelfde geldt ten slotte voor het bewijs van tewerkstelling van uw oom.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw neef door de Commissaris-generaal werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek daar hij al over een statuut in een andere EU-lidstaat beschikt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/6, §5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/6, §1 eerste zin en §4 van dezelfde wet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst betoogt verzoeker dat hij onder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Conventie van Genève valt en dat hij in toepassing van artikel 1D van de Conventie van Genève van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend. Hij benadrukt dat hij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA en stelt dat hij Gaza heeft verlaten uit vrees voor Hamas en haar militaire vleugel Al-Qassam, door wie hij werd bedreigd. Verzoeker werd naar eigen zeggen gedwongen om Gaza te verlaten omwille van de aanhoudende bedreigingen door Hamas, de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid, die aan de handelingen van Hamas toe te schrijven is, en omdat UNRWA hem er geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden, conform haar opgelegde opdracht. Verzoeker licht concreet toe om welke redenen hij Gaza heeft moeten verlaten en onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat zijn problemen met Hamas ongeloofwaardig zijn. Hij wijst er vervolgens op dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA over geen militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA scholen en instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, hetgeen aantoonde dat UNRWA zelfs haar eigen instellingen niet kan beschermen. Verzoeker stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren haar plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus verzoeker, die citeert uit een aantal persartikels en rapporten om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is, dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met het feit dat het regime van Hamas zich grotendeels handhaaft door terreur, dat Hamas naar hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en een "charia staat" op te richten en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wenst te elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door (kleine) voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit. In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken, aldus verzoeker, die meent dat hij genoegzaam bewezen heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevlucht, alsook dat hij thans niet naar Gaza kan terugkeren.

Sedert september 2018 is trouwens ook de enige passage met Israël gesloten, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel *"Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza"*. Verzoeker wijst er voorts op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door

Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal hij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoeker citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *"Gaza Ten Years later"* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel *"Toestand in Gaza verslechtert 'verder en sneller'"* van 13 juli 2017, het artikel *"Interview: UN's Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza"* van 11 juli 2017, het artikel *"Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president"* en het artikel *"Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar"* van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels. Hij wijst er ten slotte op dat de meest recente informatie geen wijziging of verbetering aantonen en wijst op een artikel van 5 mei 2019 (*"La violence continue sans relâche autour de Gaza"*).

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019"* van 10 september 2019, de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 en de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019.

3.2. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 6 maart 2020.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

4.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2

van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de

subsidiare beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen en de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiare beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij beschikt over een Palestijns paspoort, waarvan hij een kopie van de eerste pagina voorlegt en waarvan hij beweert dat het origineel nog steeds bij zijn coach in Gaza is, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie

waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 juli 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

In zoverre verzoeker daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA over geen militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA scholen en instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, hetgeen aantoont dat UNRWA zelfs haar eigen instellingen niet kan beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in

2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "*Community Mental Health Programme (CMHP)*", het "*Job Creation Programme*". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie

- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een Palestijns paspoort, waarvan hij een kopie van de eerste pagina voorlegt en waarvan hij beweert dat het origineel bij zijn coach is, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet

dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachtlijn, zoals verzoeker suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak

voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas en haar gewapende vleugel Al-Qassam kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats

gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël

bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen).

Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes

sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *"In casu blijkt namelijk dat uw ouderlijke woonst eigendom is van uw familie. Uw vader en zijn broers bouwden een woning van meerdere verdiepingen en deze werd in verschillende appartementen onderverdeeld. U met uw gezin verbleef in een van de appartementen (CGVS I, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat dit appartement naar behoren is. Jullie appartement bestaat, net als de overige appartementen, uit drie slaapkamers, een living, een keuken, twee badkamers en een dak van cement (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 10). De overige appartementen in het gebouw behoren toe aan uw broers S.(...), aan uw grootvader en uw ooms R.(...) en F.(...) langs vaderskant (CGVS I, p.6, 8 en CGVS II, p.10). De schade die de woning opliep tijdens de oorlog in 2014, werd hersteld met een vergoeding van UNRWA (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 11). Uw familie kon er zelfs een bijkomende verdieping mee bouwen, waar uw ouders, uw broers M.(...), I.(...) en M.(...) B.(...) en uw zus L.(...) momenteel wonen (CGVS II, p. 7, 12). Het appartement van uw broer S.(...) zou nog steeds barsten vertonen, maar deze brengen volgens uw verklaringen geen veiligheidsrisico's met zich mee (CGVS II, p. 12). In verband met de toegang tot water en elektriciteit haalde u de algemene omstandigheden in de Gazastrook aan (CGVS II, p. 12). Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat jullie het*

tekort aan elektriciteit opvingen door het gebruik van kaarsen en oplaadbare batterijen. Wat betreft de toegang tot (drinkbaar) water, verklaarde u dat uw familie over een waterput en 2 waterreservoirs beschikt, één voor drinkbaar en één voor niet-drinkbaar water (CGVS II, p. 12). In geval dat de watertoevoer werd afgesloten, hetgeen soms gebeurde, kon u voor drinkbaar water steeds terecht bij uw familieleden in hetzelfde gebouw (CGVS II, p. 12). Voor niet-drinkbaar water haalde u water uit de zee (CGVS II, p. 12).

Voorts geeft u aan dat uw vader geen werk heeft en dat jullie afhankelijk zijn van de steun van UNRWA (CGVS I, p. 7). Blijkt wel dat uw vader, net zoals uw broer S.(...) en uw ooms langs vaders- en moederskant, soms gaat vissen. De vangst dient zowel voor verkoop als voor eigen gebruik (CGVS II, p. 9). Hoewel u aangeeft dat de financiële situatie van uw familie slecht is (CGVS I, p.11), dient vastgesteld te worden dat u en uw familie, indien nodig, steeds kunnen rekenen op financiële steun van uw ooms langs vaderskant, die beiden gepensioneerd (Fatah-)ambtenaren zijn maar nog steeds een loon ontvangen (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p.13), en van uw broer M.(...), die gemiddeld 700 shekel verdient per maand als voetballer (CGVS II, p. 8). U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat u en uw familie niet de middelen hebben om duur eten, nieuwe kleren en schoenen te kopen, maar dat jullie wel in jullie basisbehoeftes, zoals voeding, hygiëne en onderwijs, kunnen voorzien (CGVS II, p.13, 14).

Dient overigens vastgesteld te worden dat u zowel materiële, medische als financiële steun ontving van de club waarbij u voetbalde (CGVS II, p.14). Zo kreeg u soms een voetbaluitrusting van de club, werden jullie na winst van een wedstrijd meegenomen naar restaurants en ontvingen jullie soms kleine financiële beloningen (CGVS II, p. 14). Verder verklaart u dat u uw hand tweemaal brak en dat de club instond voor de medische kosten (CGVS II, p. 14).

Ten slotte werd u gevraagd of er mensen met medische problemen zijn in uw familie. U geeft aan van niet (CGVS II, p. 14)." Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Zo kan verzoeker, gelet op het geheel van voormelde vaststellingen, bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij in Gaza in armoede leefde en dat zijn gezin extreem behoeftig was. In zoverre verzoeker er dienaangaande herhaaldelijk op wijst dat zijn gezin voedselpakketten ontving van UNRWA, herhaalt de Raad dat UNRWA-Palestijnen juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Verzoeker verklaart dan wel dan zijn gezin afhankelijk is van de steun van UNRWA, doch uit zijn verklaringen blijkt tevens dat zijn familie op verschillende vlakken bijstand van UNRWA ontvangt. Zo gingen zowel verzoeker als zijn broers en zussen naar UNRWA-scholen, ontvangt zijn familie tot op heden voedselhulp van UNRWA, gaf UNRWA een vergoeding om de schade die zijn ouderlijke woonst tijdens de oorlog van 2014 opliep te herstellen en stond UNRWA zowel in 2016 als in 2017 in voor de kosten van verzoekers deelname aan een internationaal voetbaltornooi (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 januari 2019, p. 7-9 en p. 14 en stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 juni 2019, p. 7-8 en p. 11-14). Dat zijn gezin in Gaza extreem behoeftig was/is, wordt overigens door verzoeker zelf tegengesproken waar hij in het verzoekschrift stelt dat zijn gezin op het ogenblik van zijn vertrek juist rond kon geraken en aanvaardde dat zij zich tot de essentie dienden te beperken. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker inderdaad dat hij en zijn familie niet de middelen hebben om duur eten, nieuwe kleren en schoenen te kopen, maar dat zij wel in hun basisbehoeftes, zoals voeding, hygiëne en onderwijs, kunnen voorzien (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 juni 2019, p. 13-14), zodat geenszins kan worden gesteld dat de persoonlijke levensomstandigheden van verzoeker en zijn gezin in Gaza precair zijn en dat zij in een situatie van extreme armoede dienen te overleven. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker Gaza reeds een jaar geleden verlaten heeft, dat de situatie op een jaar tijd nog verergerd is en ook op politiek vlak de situatie anders is, dat de medische kosten waarvoor UNRWA eerder instond de primaire zorgen betroffen doch de tussenkomsten thans nog meer beperkt zijn en dat Khan Younes een van de armste steden van Gaza is, en de verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, brengt verzoeker voor het overige evenmin voldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te

verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de Gazastrook verliet omdat hij niet wilde ingaan op de vraag van Al-Qassam, de militaire vleugel van Hamas, om deel te nemen aan betogingen. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen. Verzoekers opeenvolgende verklaringen zijn immers dusdanig tegenstrijdig, vaag en weinig plausibel dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) verzoekers zogenaamde problemen met Al-Qassam niet de directe aanleiding waren voor zijn vertrek uit Gaza, (ii) de vaststelling dat hij doorheen zijn opeenvolgende gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen frappant tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn zogenaamde problemen in Gaza ernstige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas, (iii) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij ook doorheen zijn opeenvolgende gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vage en incoherente verklaringen aflegde over de leden van Al-Qassam door wie hij tot drie maal toe werd aangesproken en over het tijdstip waarop hij zijn vader hierover inlichtte, (iv) hij ook vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt wat betreft de ontmoetingen tussen Al-Qassam en zijn vader, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas wederom niet ten goede komt, (v) hijzelf na de derde ontmoeting met Al-Qassam in april nooit meer persoonlijk werd benaderd door hen, hij weliswaar beweert dat zijn vader met hen overeenkwam dat ze hem met rust zouden laten tot na afloop van de examens doch hij na afloop van de examens evenmin werd benaderd door de leden van Al-Qassam, terwijl kan worden verwacht dat de leden van Al-Qassam hem in de periode na zijn examens nog hadden opgezocht en dat ze minstens bij zijn vader naar hem zouden zijn komen informeren indien zij er daadwerkelijk op uit waren om hem te mobiliseren voor een deelname aan de Ouda-betogingen, en het bovendien zeer opmerkelijk is dat zijn vader, die om problemen met Hamas te vermijden aan hen beloofde dat hij verzoeker na de examens naar hen zou sturen, er klaarblijkelijk geen graten in zag om hem nog tot aan zijn vertrek regelmatig thuis te laten blijven met het risico dat Al-Qassam hem daar zou komen opzoeken daar immers logischerwijze kan verondersteld worden dat verzoekers vader er alles aan zou doen om te vermijden dat zij hem zouden kunnen vinden, (vi) ook het feit dat ook verzoekers vader na de tweede benadering door Al-Qassam midden april naar zijn weten niet meer werd benaderd onverenigbaar is met zijn bewering dat hij bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk gevisieerd zal worden door Al-Qassam en zijn verklaring dat er waarschijnlijk wel iets gebeurd is maar dat zijn vader hem er niet van op de hoogte bracht omdat hij zich moet concentreren op zijn sport en zijn studies een loze bewering betreft, louter gebaseerd op vermoedens van zijnentwege en (vii) het opmerkelijk is dat niemand van zijn broers ooit benaderd werd door leden van Al-Qassam en de vaststelling dat met name zijn broer M., die als voetballer van de olympische ploeg van Palestina een gelijkaardig profiel heeft als verzoeker, zonder problemen in Gaza kan blijven andermaal afbreuk doet aan zijn claim dat hij bij een eventuele terugkeer naar Gaza een vrees dient te koesteren vanwege de leden van Al-Qassam.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker uiteenzet dat hij als jonge sportman de gevaren zag die verbonden waren aan het deelnemen aan de betogingen aan de grens met Israël, dat hij immers zag dat men daar kon worden gekwetst of gedood, dat hij dit daarom ook in zijn omgeving liet weten zonder hiermee echter aan politiek te hebben willen doen of zich te hebben willen uitspreken tegen Hamas, en dat dit op 14-15 jarige leeftijd eerder een spontane reactie was omdat hij bang was dat hij en zijn vrienden gekwetst zouden raken en zij niet meer samen zouden kunnen trainen en voetballen, brengt hij geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar correct wordt gesteld als volgt: *“Ten tweede dient vastgesteld te worden dat u doorheen uw opeenvolgende gehoren bij de DVZ en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) frappant tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw zogenaamde problemen in Gaza. Tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u uw vrienden afraadde om deel te nemen aan de Ouda-betogingen. U verklaard verder dat de broer van één van uw vrienden lid is van al-Qassam en ermee dreigde u te verplichten om deel te nemen aan de betogingen als u niet zou stoppen met uw ontradingspogingen (zie vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 5). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS repte u echter met geen woord over voornoemde bedreiging. Meer zelfs, u stelt dat u geen weet heeft van vrienden die deel zouden hebben genomen aan de Ouda-betogingen (CGVS I, p. 16). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hieromtrent, stelt u dat andere spelers voor aanvang van de betogingen ook werden aangesproken door ‘die mannen’ om deel te nemen aan de betogingen, maar dat u hen dat afraadde (CGVS I, p. 16). Buiten het feit dat ze u vervolgens negeerden, zou u echter geen problemen hebben gekend naar aanleiding van uw ontradingspoging (CGVS I, p. 16). U wederom geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de bedreiging vanwege een broer van één van uw vrienden, antwoordt u: “ Volgens mij heb ik dat niet gezegd, ze hebben veel vragen gesteld en het interview was heel snel, ik voelde me alsof ik onder druk werd gezet” (CGVS I, p. 16). Voornoemde biedt echter geen verschuiving voor de vastgestelde duidelijke tegenstrijdigheid. Het CGVS is er zich van bewust dat de verklaringen bij DVZ een samenvatting van het relaas betreffen en dat niet alle details in het verslag worden opgenomen. Dat het vluchtrelaas bij de DVZ in zijn geheel afwijkt van het vluchtrelaas dat u bij het CGVS aanhaalt, valt echter niet te begrijpen. Bovendien gaf u bij aanvang van uw eerste gehoor bij het CGVS aan dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ geen details, maar wel de hoofdpunten met betrekking tot uw problemen in Gaza kon vertellen (CGVS I, p. 4). Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat u tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen plots beweerde dat u niet weet of de andere spelers van uw club ooit werden benaderd door leden van al-Qassam (CGVS II, p. 19). Voornoemde doet wederom ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier pertinent aan toe: *“Zo beweerde u dat u tot driemaal toe werd aangesproken door leden van Al-Qassam op de terugweg van de training naar uw woonst. U weet enkel te vertellen dat dit telkens plaatsvond op de terugweg van uw voetbalclub naar uw ouderlijke woonst (CGVS II, p.16, 17) en dat ze u de eerste keer complimentjes gaven over uw lichaam en uw fysiek (CGVS I, p.11, 14 en CGVS II, p.16), dat ze u de tweede keer wederom complimentjes gaven en voorstelden om u te trainen voor de ouda-betogingen, waarop u hun aanbod vriendelijk afwees en aangaf dat u zich op uw sport en uw studies wilde concentreren (CGVS I, p. 11, 15 en CGVS II, p.16) en dat ze er de derde keer mee dreigden u te verplichten om aan de betogingen deel te nemen als u het niet vrijwillig zou doen (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 17). Verder weet u niet wie de mannen waren en zelfs niet hoe ze eruit zagen (CGVS II, p. 17). Waar u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS aangaf dat u de tweede keer wel op hun uiterlijk lette en voorts spontaan aangaf dat u de tweede keer en de derde keer door dezelfde mannen werd aangesproken (CGVS I, p. 14), stelde u tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS dat u er geen idee van heeft of het om dezelfde mannen ging en dat u geen aandacht schonk aan hen (CGVS II, p.17). Voorts verklaarde u in eerste instantie dat u uw vader pas na uw derde ontmoeting met al-Qassam inlichtte over voornoemde incidenten (CGVS I, p. 11, 15, 16). Bij uw tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw vader na iedere ontmoeting met de leden van al-Qassam onmiddellijk op de hoogte bracht (CGVS II, p. 16, 17).”* Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de tegenstrijdigheid over het feit of hij al dan niet telkens door dezelfde mannen werd aangesproken eerder een misverstand betreft. Hij licht toe: *“Voor de verzoekende partij zijn de mensen die haar onderweg naar huis na de training hebben aangesproken, in volksmond “dezelfde” in die zin dat zij dien mannen identificeert als Hamas leden en meer bepaald nog leden van de Al Qassem”.* Hij heeft echter de eerste maal dat hij aangesproken werd geen werkelijke of voldoende aandacht besteed aan het uiterlijk van de mannen. Hij was immers verrast en de ontmoeting was ook vrij kort. Bij de tweede ontmoeting was verzoeker meer op zijn hoede en heeft hij ook meer aandacht besteed aan het uiterlijk van de mannen. Daarom is hij er zeker van dat het dezelfde mannen waren die hem ook de derde keer aanspraken en hem bij deze gelegenheid ook hebben bedreigd. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij de ontmoetingen met de leden van Al-Qassam

telkens aan zijn vader heeft verteld. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee louter vasthoudt aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen uiteraard onvoldoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen of uit te klaren.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog correct wordt uiteengezet dat (i) hij ook vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt wat betreft de ontmoetingen tussen Al-Qassam en zijn vader, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas wederom niet ten goede komt, (ii) hijzelf na de derde ontmoeting met Al-Qassam in april nooit meer persoonlijk werd benaderd door hen, hij weliswaar beweert dat zijn vader met hen overeenkwam dat ze hem met rust zouden laten tot na afloop van de examens doch hij na afloop van de examens evenmin werd benaderd door de leden van Al-Qassam, terwijl kan worden verwacht dat de leden van Al-Qassam hem in de periode na zijn examens nog hadden opgezocht en dat ze minstens bij zijn vader naar hem zouden zijn komen informeren indien zij er daadwerkelijk op uit waren om hem te mobiliseren voor een deelname aan de Ouda-betogingen, (iii) het bovendien zeer opmerkelijk is dat zijn vader, die om problemen met Hamas te vermijden aan hen beloofde dat hij verzoeker na de examens naar hen zou sturen, er klaarblijkelijk geen graten in zag om hem nog tot aan zijn vertrek regelmatig thuis te laten blijven met het risico dat Al-Qassam hem daar zou komen opzoeken daar immers logischerwijze kan verondersteld worden dat verzoekers vader er alles aan zou doen om te vermijden dat zij hem zouden kunnen vinden en (iv) ook het feit dat ook verzoekers vader na de tweede benadering door Al-Qassam midden april naar zijn weten niet meer werd benaderd onverenigbaar is met zijn bewering dat hij bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk gevisieerd zal worden door Al-Qassam, en zijn verklaring dat er waarschijnlijk wel iets gebeurd is maar dat zijn vader hem er niet van op de hoogte bracht omdat hij zich moet concentreren op zijn sport en zijn studies een loze bewering betreft, louter gebaseerd op vermoedens van zijnentwege. De pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoeker het geheel van voormelde tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen nog poogt te verschonen, stellende dat hij een blijvend trauma heeft overgehouden aan de bedreigingen die hij op jonge leeftijd heeft ondergaan, met als gevolg dat hij het heel moeilijk heeft om zijn relaas op een coherente manier uiteen te zetten, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. De Raad herhaalt te dezen vooreerst nogmaals dat om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen ten aanzien van verzoekers persoon door leden van Al-Qassam. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van gewoonlijk verblijf te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verschillende gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden en dat verzoeker in staat was om op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven wanneer hem gevraagd werd om zijn asielrelaas uiteen te zetten. Nergens uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker in de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees ten aanzien van Al-Qassam en dat de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, aldus niet aantonen. Met (1) het louter volharden in zijn verklaringen dat hij de Gazastrook is moeten ontvluchten omdat hij meermaals werd aangesproken door de beruchte leden van Al-Qassam, dat de druk die werd uitgeoefend door Hamas te sterk en te

bedreigend werd en dat hij vreesde door Hamas te worden gedood of verminkt, (2) de toevoeging in het verzoekschrift dat *“Toen de verzoekende partij de laatste keer voor haar vertrek door de mannen van Al Qassem aangesproken werd haar gezegd dat zij haar benen zodanig kapot zouden maken, moest zijn zich niet aansluiten, dat zij sowieso niet meer in state zou zijn te stappen, a fortiori te voetballen”* en (3) de beweringen dat hij Gaza en het Hamas-regime heeft onteerd door de officiële Gazaanse voetbalt ploeg die Palestina in het buitenland vertegenwoordigde te hebben achtergelaten om te vluchten, daar waar hij geacht werd trots de kleuren van zijn land te verdedigen, en dat er voor hem dan ook geen pardon zal zijn, slaagt verzoeker er geenszins in zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. De Raad merkt hierbij op dat, zo verzoeker daadwerkelijk in geval van terugkeer naar de Gazastrook problemen zou hoeven te vrezen omdat hij de voetbalt ploeg heeft verlaten, in dat geval redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker thans reeds over indicaties zou beschikken dat hij om deze reden in geval van terugkeer zal worden gevisieerd. Nergens uit verzoekers verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd, noch uit de uiteenzetting in het verzoekschrift kan echter blijken dat verzoeker beschikt over concrete aanwijzingen in die zin.

Tot slot kan ook de verwijzing naar persartikels en rapporten waaruit moet blijken dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is en de bevolking hiervan het slachtoffer is, en de argumentatie dat het regime van Hamas zich grotendeels handhaaft door terreur, dat Hamas naar hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en een “charia staat” op te richten en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wenst te elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door (kleine) voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit, niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen op enige waarheid zouden berusten en aldus aannemelijk en geloofwaardig zijn.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza *in casu* niet dienstig.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze voornoemde appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding in Gaza, uw registratie bij UNRWA en de identiteit van uw vader, elementen die in casu niet ter discussie staan. Wat het document omtrent uw deelname aan een voetbaltornooi in Frankrijk betreft, dient opgemerkt te worden dat het CGVS uw deelname aan dit tornooi niet in twijfel trekt. Dit document heeft echter evenmin betrekking op uw zogenaamde problemen in Gaza. Hetzelfde geldt ten slotte voor het bewijs van tewerkstelling van uw oom.”*

7.2.3.4.3. andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonde dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status,

zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D tweede lid van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS